

Mødet den 31. Januar 1918. (For lukkede Døre).

1. (J. Nr. 533—1917). Indstilling angaaende **Besættelse af Stillingen som Leder af Skoletandklinikken.**

J a k o b J e n s e n meddelte, at straks efter at Assistentpladsen var opslaaet ledig, fik Udvalget Opsigelse fra Frk. Hessellund, og hun ønskede at fratræde Pladsen hurtigst muligt. Udvalget anbefalede Byraadet, at hun fik Lov at fratræde 1. Februar, og at Stillingen blev opslaaet ledig fra samme Tid, men da der intet Byraadsmøde blev, havde Udvalget efter Aftale med Borgmesteren ordnet Sagen, og der forelaa nu to Ansøgninger. Udvalget havde indstillet Bloch-Jørgensen som Nr. 1 og Frk. Langballe, Slagelse, som Nr. 2, og Taleren vilde altsaa anbefale Indstillingen.

N. J o h. L a u r s e n havde været med til at foretage Indstillingen og vilde staa ved det. Men ved Valget sidste Gang havde Taleren udtalt, at det muligvis kunde volde Vanskeligheder, og de var allerede kommen. Bloch-Jørgensen var nok en dygtig Mand, men den Maade, han kom ind i Pladsen paa, var ikke tiltalende.

M a r i a n e T h o m s e n vilde ikke kritisere Skoleudvalgets Indstilling, men have Lov at ud-

trykke en dyb Beklagelse over den Maade, hvorpaa den tidligere Bestyrerinde var blevet behandlet af den nuværende Ansøger. Bloch-Jørgensen var Formand for Midtjydsk Tandlægeforening, og som saadan havde han lagt et meget stærkt Pres paa Frk. Hessellund, for at hun som Leder af Klinikken skulde forlange at faa en vis Bestemmelsesret med Hensyn til Ansættelsen af en Assistent, ja endogsaa sætte sin Stilling ind derpaa. Formanden for Tandlægeforeningen i København havde lagt et lignende Tryk paa Frk. Hessellund, og foranlediget derved indgav hun sin Ansøgning om Afsked som Leder. Dagen efter havde saa Bloch-Jørgensen søgt Stillingen. Taleren syntes ikke, der var Ord stærke nok til at fordømme en saadan Adfærd, og i hvert Fald kunde man sige, at Bloch-Jørgensen havde handlet meget un fair. For 14 Dage siden vilde Taleren gerne have stemt for Bloch-Jørgensen som Assistent, men kunde ikke efter dette stemme paa ham som Leder af Klinikken.

J a k o b J e n s e n vilde hertil sige, at hvis der var noget utiltalende ved den Maade, hvorpaa Bloch-Jørgensen var kommet ind, saa laa det utiltalende ikke hos Skoleudvalget. Frk. Hessellund havde begaaet den taktiske Fejl kun at indstille 1, og hun vilde altsaa bestemme, hvem der skulde være Assistent uden Hensyn til Byraadet. Hvis Bloch-Jørgensen havde svigtet hende eller faaet hende til at handle dumt, maatte det blive en Sag mellem de to. Der var blevet taget meget Hensyn til Frk. Hessellund, men hun havde ikke taget Hensyn til Udvalget, og man havde aldrig kunnet faa noget at vide om Klinikken før i sidste Øjeblik. Arbejdet var heller ikke blevet fremmet, som det skulde, de var ikke færdig med 1. Omgang endnu, og der var kun 3 Maaneder tilbage, saa den næste

Omgang maatte forceres alt for stærkt. Sidste Gang blev det næsten gjort til et Kabinetsspørgsmaal at faa Bloch-Jørgensen til Assistent, nu var det næsten et Kabinetsspørgsmaal at faa ham væk som Leder af Kliniken.

B e c h havde sidste Gang stemt for Bloch-Jørgensen; men efter det, der nu var oplyst, kunde Taleren ikke stemme paa ham.

C h r i s t e n s e n henstillede til Udvalget at tage Sagen tilbage og se at finde en, som man kunde enes om.

N. J o h. L a u r s e n syntes, at alle havde forandret Standpunkt undtagen Formanden og Taleren selv. Hvad Arbejdet paa Kliniken angik, var det dog gaaet meget bedre end det første Aar. Udvalget havde ganske vist ikke kunnet faa de Indberetninger, det havde ønsket; det havde Bloch-Jørgensen nu lovet, men Taleren tvivlede om, hvorvidt de kom.

J a k o b J e n s e n bemærkede, at Bloch-Jørgensen fuldstændig benægtede det, som Frk. Hesselund anklagede ham for, og der var lige saa megen Grund til at tro ham som hende. Taleren fandt derfor ikke Anledning til at tage Sagen tilbage. Der forelaa en klar og tydelig Indstilling, og Byraadet kunde jo enten vedtage eller forkaste den.

B r ø n d u m kunde ikke billige Bloch-Jørgensens Optræden, hvis Fremstillingen var korrekt. Men da han var anbefalet som en meget dygtig Tandlæge, vilde Taleren af den Grund stemme paa ham.

S i m o n s e n gjorde opmærkson paa, at Socialdemokraterne sidste Gang egentlig ønskede Frk. Møller som Assistent; men derfor behøvede man jo ikke at have noget imod Bloch-Jørgensen. Derimod

havde Højres Repræsentanter foretaget en Koven-
ding i Løbet af de 14 Dage. Sidste Gang havde
det næsten været en Livsbetingelse for Kliniken
at faa Bloch-Jørgensen til Assistent, og nu var han
fuldstændig uværdig. Hvis Frk. Thomsens Frem-
stilling var rigtig, var det jo et mindre fint Træk
af ham, men man kunde ikke forlange, at Byraa-
det straks skulde fælde Staven over ham uden at
have hørt hans egen Fremstilling. Det kunde
derfor være naturligt at faa Sagen udsat; men
da man var lige ved 1. Februar, og Udvalgets For-
mand forlangte Sagen afgjort, vilde Taleren op-
tage Højres 14 Dage gamle Forslag og stemme
paa Bloch-Jørgensen som Leder af Tandklinikken.

B r a m m e r havde under Mødet faaet den Op-
lysning, at man ikke fandt det rigtigt at give
Bloch-Jørgensen Stillingen som Assistent, men man
forudsaa, at Frk. Hessellund i en nær Fremtid
vilde blive nødt til at trække sig tilbage paa Grund
af Nervøsitet, og Bloch-Jørgensen altsaa blive Le-
der. Dette var nu sket; men hvordan det var
gaaet til, forelaa der ikke noget positivt om fra
begge Sider, og det kunde derfor ikke influere
paa Byraadets Stilling. Var der fra Bloch-Jør-
gensens Side sket noget un fair, vilde Organisa-
tionen sikkert forbyde sine Medlemmer at arbejde
paa Kliniken, og saa blev Bloch-Jørgensen nødt
til at gaa. Men Taleren vilde anbefale at stemme
for Udvalgets enstemmige Indstilling.

J a k o b J e n s e n oplyste, at Bloch-Jørgensen
overfor ham havde nægtet i mindste Maade at
have paavirket Frk. Hessellund, og man kunde
lige saa godt tro det ene som det andet. Hvis
Bloch-Jørgensen havde forset sig, maatte hans
Forening vel tvinge ham selv til at gaa og ikke

tvinge de andre bort. Taleren vilde anbefale at skride til Afstemning.

Christensen kunde tænke sig, at Bloch-Jørgensen ikke vilde trække sig tilbage, selv om Foreningen kendte ham skyldig i at have handlet un fair. Taleren vilde derfor atter anbefale Udvalget at tage Sagen tilbage til nærmere Underøgelse.

Jakob Jensen ønskede ikke at følge Christensens Forslag. Der havde været gjort nok for at forhale og forhindre denne Tandklinik-sag.

N. Joh. Laursen vilde hævde, at han i denne Sag altid havde stemt efter sin bedste Overbevisning.

Jakob Jensen fastholdt, at Højre havde forhalet Sagen.

Møller kunde ønske, at Jakob Jensen vilde udtale sig tydeligere, naar han talte om Højre. Taleren havde aldrig sagt et eneste Ord i denne Sag, og Højre i Byraadet havde slet ikke gjort noget heller. — Hvis Højre, som Simonsen sagde, havde gjort en Kovending, havde Socialdemokraterne gjort det samme.

Kjeld Sørensen vilde støtte Simonsens og Christensens Forslag om at faa Sagen udsat. Hvis Bloch-Jørgensen havde handlet saaledes, kunde man ikke være tjent med at faa ham som Leder af Kliniken. Her var Tale om Behandling af mange Hundrede Børn, og kunde en Mand være samvittighedsløs paa een Maade, kunde han ogsaa paa en anden.

Mousten indrømmede, at det kunde være rart at faa Sagen oplyst; men det kunde tage lang Tid, og saa stod man uden Leder af Tandklinikken. Hvis Bloch-Jørgensen havde baaret sig saaledes ad, var Byraadet sikkert enig om, at han

ikke burde være Leder, og man var jo højst bundet til ham for tre Maaneder.

Marthin Petersen syntes, at man burde følge Udvalget, da dette jo ogsaa havde faaet Oplysninger i Sagen. Taleren vilde derfor henstille til Christensen at tage sit Forslag om Udsættelse tilbage.

Simonsen var blevet misforstaaet noget. Han havde fundet det ønskeligt at faa Sagen udsat for at høre begge Parter, men havde tilføjet, at som Stillingen var, og efter Skoleudvalgets Standpunkt kunde han ikke være med til at kræve Sagen udsat. Efter Jakob Jensens Udtalelse om, at Bloch-Jørgensen overfor ham kategorisk havde nægtet alt, var der endnu mindre Grund til Udsættelse. Frk. Hessellund var stærkt nervøs, og det havde muligvis paavirket hendes Fremstilling af Sagen.

N. Joh. Laursen vilde sige, at hvis Bloch-Jørgensen havde udtalt sig saa kategorisk, tjente det ham ikke til Ære, for saa uskyldig var han nu heller ikke. Taleren mente dog ikke, at Skoleudvalget i denne Sag havde kunnet gøre andet, hvorfor han vilde staa ved Indstillingen; men han frygtede for, at Tandklinikken vilde komme ind paa noget vanskelige Baner.

Mariane Thomsen tvivlede ikke om Bloch-Jørgensens Dygtighed. Frk. Hessellund var sikkert alt andet end nervøs, men det var ikke underligt, om hun var blevet pinligt berørt. Jakob Jensen sagde, at det allerede for 14 Dage siden havde været paa Tale, at Frk. Hessellund paa Grund af Nervøsitet ikke kunde lede Klinikken videre, og at det saa var aftalt, at Bloch-Jørgensen kunde træde til. (Protest fra Jakob Jensen). Men i hvert Fald syntes Taleren, at enhver Tandlæge kunde søge

Stillingen netop med Undtagelse af Bloch-Jørgensen og den anden Foreningsformand i København.

J a k o b J e n s e n vilde anbefale Frk. Thomsen at holde sig mere til de rette Linier og ikke lægge ham Udtalelser i Munden, som han ikke havde brugt. Taleren havde aldrig talt med Bloch-Jørgensen, før han søgte Pladsen, men blot sagt til sin Sidemand, at denne Situation kunde maaske komme til at foreligge! Forresten mente Taleren, at Frk. Hessellund havde vist meget stærke Tegn paa Nervøsitet.

F o r m a n d e n udtalte, at det gjorde ham ondt, at der var rettet en saadan Sigtelse mod denne Mand; men man kunde jo ikke dømme ham paa en ensidig Udtalelse fra Frk. Hessellund.

B e c h foreslog at udsætte Sagen.

Forslaget forkastedes.

Derefter valgtes Bloch-Jørgensen til Leder af Tandklinikken.

2. (J. Nr. 486—1917). Indstilling af en **Medhjælper for Maskinmesteren paa Kommunehospital**.

M o u s t e n gjorde nærmere Rede for Indstillingen. Der havde været 74 Ansøgere, hvoraf 6 var indstillet uden Nummerorden. Taleren vilde anbefale Elektriker O. H. Hansen. Han var udlært som Maskinarbejder og havde siden arbejdet paa Taxamotorfabrik i København; dette var af Betydning, da Hospitalet jo nu havde Biler. Siden havde vedkommende rejst et Par Aar i Udlandet som Mekaniker og derefter arbejdet som Elektriker. Det gjaldt først og fremmest om at faa en Mand, der forstod sig paa Motorer og elektriske Anlæg, da Maskinmesteren ikke kendte meget dertil. Udvalget indstillede altsaa O. H. Hansen til Pladsen, men ønskede det under den Form, at Udvalget

bemyndigedes af Byraadet til at fastsætte Begyndelseslønnen.

Sygehusudvalget bemyndigedes til at ansætte O. H. Hansen, Hjortensgade 32.

3. (J. Nr. 10²⁰—1917). **Valg af en Forligsmægler** i Stedet for Redaktør H. V. Rasmussen.

Redaktør H. V. Rasmussen genvalgtes.

4. (J. Nr. 553—1917). **Andragende fra Overlærer A. Müller om Afsked** med Pension fra 1. Maj d. A.

Bevilgedes.

5. (J. Nr. 488—1917). Meddelelse fra Kasseudvalget angaaende **Overenskomst med Privatbanken om Skatternes Indbetaling gennem Banken.**

Fra Aarhus Privatbank forelaa følgende Skrivelse:

»I Tilslutning til mundtlige Forhandlinger med det højtærede Udvalg skal vi herved tilbyde at modtage uden Vederlag Indbetalinger for Kommunens Regning af samtlige Skatter til Stat og Kommune samt Vandafgift.

Indbetalingerne vil blive krediterede Kommunens løbende Konto paa samme Maade som andre kontante Indbetalinger.

Endvidere er vi villige til senere hen med passende Varsel og paa samme Vilkaar at modtage Kommunens øvrige Oppebørsler samt tillige præstere dennes Udbetalinger efter Udgiftsbilag.

Indbetalinger kan finde Sted i Bankens Hovedkontor og i dens nuværende eller kommende Filialer her i Byen i den sædvanlige Kontortid, og i denne Forbindelse skal vi oplyse, at vi agter at oprette en Filial paa Hjørnet af Guldsmedgade og Nørregade, der formentlig vil kunne aabnes omkring 1. Maj 1918.

Ovennævnte Ordning vil fra vor Side kunne iværksættes fra førstkommende 1. April og er tænkt fortsat, indtil en af Parterne opsiges Forholdet med 1 Aars Varsel til en 1. April, dog tidligst til Ophør 1. April 1925.

I Tilfælde af, at der skulde opstaa Tvistigheder, formener vi, at Ministeriets Afgørelse maatte være den afgørende, ogsaa med Hensyn til, om der maatte være Anledning til at hæve Kontraktsforholdet.

Vi skal til Slut udtale, at hele Ordningen fra Bankens Side vil blive iværksat saa praktisk som vel muligt og forhaabentlig til Publikums fulde Tilfredshed».

Tilføjelse :

»Vi erklærer os herved villige til at ændre Opsigelsesfristen for ovennævnte Forhold saaledes, at Opsigelse kan finde Sted tidligst til Ophør den 1. April 1923.

Aarhus Privatbank«.

F o r m a n d e n mindede om, at der ved Mødet den 6. December forelaa en Indstilling fra Kasse- og Regnskabsudvalget, som gik ud paa at søge denne Ordning indført fra 1. April 1918, dog kun for Skat- og Vandafgift. Denne Indstilling blev vedtaget, og tillige, at det skulde ske gennem Privatbanken alene. Overenskomsten var nu afsluttet ved den foreliggende Skrivelse, der var accepteret af Kasse- og Regnskabsudvalget, dog var Banken gaaet ind paa at ændre Tiden for den tidligste Opsigelsesfrist fra 1925 til 1923, altsaa efter 5 Aars Forløb. Overenskomsten forelaa altsaa nu til Efterretning.

M i k a e l J o h a n s e n havde haft den Opfattelse, at Udvalget havde faaet Sagen til Under søgelse, men ikke haft Bemyndigelse til at afslutte

nogen bindende Overenskomst. Iøvrigt fandt Taleren det mærkeligt, at en for Skatteyderne saa vigtig Sag skulde behandles for lukkede Døre uden at Skatteyderne fik noget som helst at vide derom. Det var urigtigt og udemokratisk, og det forbavtede Taleren, at de Folk, som ved enhver Lejlighed slog sig for Brystet og kaldte sig Demokrater, kunde gaa med dertil. Ude i Borger-skabet var der megen Utilfredshed med denne Bestemmelse; det var ikke alle, der holdt af at faa publiceret, hvad de betalte i Skat. Det var et Monopol, der blev givet Banken. Ganske vist tjente den ikke i Øjeblikket noget derved, men indirekte betød det umaadelig meget, at ca. 22000 Skatteydere flere Gange om Aaret kom i Banken. Naar de alligevel skulde derhen og betale deres Skat, vilde det let bevirke, at de ogsaa flyttede deres Spareskillinger derhen, saa det var ikke for Aarhus By's Skyld at Privatbanken gjorde dette og tillige købte Ejendom. Paa Frederiksberg var det en fortrinlig Foranstaltning, for der kunde man betale i samtlige Pengeinstitutter. Men i alle Tilfælde burde en Sag som denne behandles for aabne Døre, saaledes at Vælgerne kunde faa en saadan Omkalfatring at vide i Forvejen. Det fremgik ikke af det trykte Referat, at Udvalget havde faaet en absolut Ret til at afslutte Overenskomsten, ellers vilde Taleren have stillet Forslag om, at man ikke indgik paa Overenskomsten, forinden man havde forespurgt de øvrige Pengeinstitutter, om de ønskede at være med dertil.

Formanden svarede hertil, at Indstillingen i sin Tid blev vedtaget i Byraadet, saaledes at Sagen skulde sættes i Gang fra den og den Tid. Overenskomsten var nu afsluttet, og Kasse- og Regnskabsudvalget kunde ikke afslutte en Over-

enskomst med en Bank, hvis Byraadet saa bag-
efter kunde tage Bemyndigelsen tilbage. Begge
Parter maatte nu staa ved sit Ord, men man
kunde jo senere komme ind paa den nærmere
Ordning.

Simonsen nærede ikke nogen Tvivl om, at
Kasseudvalget havde faaet Bemyndigelse til at
træffe en Overenskomst, naar der kunde opnaas
acceptable Betingelser. Men Taleren vilde gerne
vide, om alle Skattydere absolut skal tvinges til
at betale Skatten i Privatbanken, for han havde
forstaaet det saaledes, at der vilde blive en yder-
ste Frist, efter at Privatbankens Frist var udløbet,
hvor de enkelte kunde betale deres Skat paa Kom-
munens Skatteopkræverkontor. Selvfølgelig kunde
det ske, naar man betalte Strafferenter, men Ta-
leren vilde finde det rigtigst, om der blev en kort
Periode, i hvilken Skatten kunde betales direkte
til Kæmneren, uden at der beregnedes Straffe-
renter, for der var jo Folk, der af forskellige
Grunde nødigt vilde betale i Privatbanken.

Mikael Johansen havde aldrig kunnet
tænke sig, at man vilde nægte at modtage Skatten
paa Kæmnerkontoret; det vilde vist oven i Købet
være ulovligt at nægte dette. Det var ogsaa
mærkeligt, at Kasseudvalget havde tilkaldt Belys-
ningsudvalget for at høre, om dette vilde have
sine Beløb indkasserede paa samme Maade, men
man havde ikke spurgt Vandværksudvalget, og
det havde dog været naturligt. Men Taleren
kunde stadig ikke forstaa, at man absolut foretrak
en enkelt Bank, som derved fik en indirekte For-
del, hvilket kun kunde blive til Skade for de
andre Banker i Byen.

Brøndum tvivlede ogsaa om, at det var
lovligt at nægte at modtage Skatten paa Kæmner-

kontoret, og i hvert Fald burde der være en Udvej for de Folk, der ikke vilde have med Privatbanken at gøre. Sagen burde have været behandlet for aabne Døre, saa Borgerne paa Forhaand kunde faa Indblik i Sagen. Taleren var imod Offentliggørelse af Skattelisten og forespurgte, om Byraadet ikke kunde nedlægge Indsigelse derimod. Mange smaa Skatteydere holdt ikke af at faa deres Skatteindtægt offentlig frem, og undertiden maatte de skyde deres Indtægt højere op for ikke at komme i Miskredit.

M i k a e l J o h a n s e n oplyste, at dette Spørgsmaal for nogle Aar siden havde været drøftet i Byens Foreninger. Men man mente, at Offentliggørelsen var en Fordel for Byen, idet det derved blev vanskeligere for de enkelte Skatteydere at sætte Indtægten for lavt. I juridiske Kredse paastod man, at Offentliggørelse af Skattelisten var ulovlig, men Taleren turde ikke udtale sig bestemt herom.

S i m o n s e n svarede hertil, at Ministeriet forlængst havde afgjort Spørgsmaalet saaledes, at det var tilladt at offentliggøre selve det Beløb, der skulde betales Skat af, men ikke den opgivne Indtægt. Taleren troede dog, at det i Almindelighed vilde være et Tilbageskridt, hvis man hindrede Offentliggørelsen af Skattelisten; det vilde vist medføre, at nogle satte deres Indtægt for lavt.

J a k o b J e n s e n mente ogsaa, at Offentliggørelsen havde sin gode Side. Folk kendte jo hinanden, og de kunde klage, hvis en eller anden var sat for lavt i Skat.

M ø l l e r kunde ikke tænke sig, at der var nogen, der absolut ikke vilde sætte deres Fod i Privatbanken. Enhver Forretningsmand var nødt til at gaa ind i en hvilken som helst Bank. I Ban-

ken kunde man ikke se, hvad den enkelte betalte i Skat, da det var Kuponer med et Nr. og ikke noget Navn. Naar der var konfereret med Belysningsudvalget og ikke med Vandværksudvalget, var Grunden kun den, at Belysningsvæsenet førte særskilt Regnskab, medens Vandafgiften jo opkrævedes paa Kæmnerkontoret ligesom Skatten. Taleren kunde for Resten ikke tænke sig, at ret mange Pengeinstitutter kunde ønske at gaa ind paa en saadan Ordning, som Privatbanken havde accepteret; den maatte aabne en ny Filial, holde større Personale o. s. v., og Fordelen, der kunde opnaas, var vist meget tvivlsom.

B r a m m e r havde ogsaa, ligesom Simonsen, forstaaet det saaledes, at de, som ønskede det, kunde betale Skatten paa Kæmnerkontoret.

M i k a e l J o h a n s e n gik ud fra, at der som hidtil vilde blive averteret i Bladene, at Skatten skulde betales inden en bestemt Frist, ellers vilde mange glemme det. Men Taleren fandt stadig, at det var en mærkelig Frenigangsmaade, her var brugt. Man plejede jo at bemyndige et Udvalg til at komme med en Indstilling til Byraadet; men her havde et Udvalg paa Forhaand faaet Ret til at afslutte en Sag paa egen Haand. I alle Tilfælde burde der være en Udvej, saa man kunde betale udenfor Banken uden at betale Strafferenter.

F o r m a n d e n erindrede om, at Spørgsmaalet om lukkede eller aabne Døre tidt havde været drøftet, og det havde ofte vist sig, at en Sag, der behandledes for aabne Døre, maatte behandles færdig for lukkede Døre. Dette var jo en Overenskomst med en Bank, og saadanne plejede altid at behandles for lukkede Døre. Den nærmere Udformning af Forslaget vilde komme til Behandling i Kasseudvalget, der vilde træffe Aftale med Ban-

ken, men selve Overenskomsten var afsluttet, og Udvalget havde været paa den rigtige Side, da det afsluttede den.

M i k a e l J o h a n s e n vilde direkte spørge Borgmesteren, om der som tidligere skulde averteres, naar Fristen udløb, og om der saa bagefter kunde betales paa Kæmnerkontoret.

K j æ l d S ø r e n s e n fandt det rigtigst, at dette Spørgsmaal snarest blev afgjort. Kunde der betales begge Steder, hjalp den ny Ordning jo slet ikke noget. Hvis man skulde beholde Skatteopkræverne, Kontoret o. s. v., var hele Reformen uden Betydning.

F o r m a n d e n svarede, at Udvalget vilde undersøge dette Spørgsmaal og faa at vide, hvordan det var ordnet paa Frederiksberg.

M o u s t e n havde forstaaet det saaledes, at alle skulde betale i Banken. Naar der saa averteredes om Udpantning, afgav Banken Listerne, og saa kunde der betales paa Kontoret. Banken skulde 4 Gange om Aaret sende Meddelelse om, hvornaar der kunde betales uden Renter og fra hvilket Tidspunkt, der vilde falde Renter paa.

S i m o n s e n kunde ønske at vide, om en Bys Kæmnerkontor overhovedet kunde nægte at modtage Skatten.

M o u s t e n mente ikke, at dette Spørgsmaal vilde faa nogen praktisk Betydning.

6. (J. Nr. 239—1917). Indstilling fra Sygehusudvalget angaaende **Licitationsstilbud paa Kogegrydeanlægget til den ny Køkkenbygning paa Kommunehospitalet.**

Udvalget indstillede, at Arbejdet blev overdraget De forenede Jernstøberier for en Sum af 28870 Kr.

Indstillingen vedtoges.

7. (J. Nr. 555—1917). Indstilling fra Ligningskommissionen om Antagelse af et fra en afdød Skatteydere Arvinger foreliggende Tilbud om **Efterbetaling af et Skattebeløb** paa 2088 Kr. i Henhold til den kommunale Skattelovs § 28.

Indstillingen vedtoges.

8. (J. Nr. 25¹¹—1917). Sagen angaaende **Hotel »Skandinavien«s Andragende om Bevilling til Beværtning** med Udskænkning af stærke Drikke.

Formanden refererede kort Sagen og meddelte, at der nu forelaa 2 Borgerskaber til Ophør, nemlig foruden Hotelejer Mikkelsens et, der var købt af Konsortiet for 1250 Kr. Dette var ganske vist bundet til en bestemt Ejendom, men dog et i Kraft værende Borgerskab.

Jakob Jensen mente, at det nævnte Borgerskab ikke havde været i Kraft siden September 1917, men da nu Formen var overholdt, syntes Taleren, man burde give Bevillingen.

Mousten havde heller intet imod, at Bevillingen blev givet; det var jo glædeligt, at der var en Bevilling at faa til Købs, for det blev i sin Tid paastaet, at det var ganske umuligt.

Mikael Johansen havde hørt fra paalidelig Kilde, at der var forlangt 20000 Kr. for et saadant Borgerskab. Taleren syntes ikke, at Byraadet skulde være behjælpeligt ved den Slags Forretninger.

Kjeld Sørensen gjorde opmærksom paa, at en Del Fattigunderstøttede og Alderdomsunderstøttede havde en saadan Bevilling, og Sagfører Brandt havde anmodet ham om at give Anvisning paa disse, hvilket han ogsaa havde gjort. Men hvis en saadan Bevilling, som Mikael Johansen sagde, var 20000 Kr. værd, burde de løses hjem snarest muligt, saa kunde man jo komme af med

en Del Fattig- og Alderdomsunderstøttede; men Taleren troede nu ikke, de kostede nær saa meget. Løvrigt burde den Slags Bevillinger forelægges for Bevillingsnævnet. Den her omtalte Bevilling tilfredsstillede ikke de Fordringer, der var stillet, og Taleren kunde derfor ikke stemme for Bevillingen.

Formanden svarede hertil, at Bevillingsnævnet aldrig burde være traadt i Virksomhed, da det efter Loven kun skulde give nye Bevillinger, og saadanne havde der slet ikke været Tale om endnu.

Mikael Johansen vilde til Kjeld Sørensen sige, at han aldrig havde udtalt, at nogen vilde give 20000 Kr. for en Bevilling, men at en saadan Sum var blevet forlangt derfor. Taleren kunde dog ikke tænke sig, at Flertallet af Byraadets Medlemmer vedblivende vilde være med til at stille saa strænge Betingelser i saadanne Tilfælde og medvirke til at trække dem op, som skulde indløse Bevillingerne.

Mousten syntes, at naar der tjentes saa store Summer ved Salg af Hoteller, kunde en saadan Indløsning ikke betyde meget.

Indstillingen vedtoges.

9. (J. Nr. 12²²—1917). Indstilling om **Tildeling af forskellige Alderdomsunderstøttelser.**

Indstillingen vedtoges.

10. (J. Nr. 17¹⁷—1917). Andragende fra Havnearbejder R. P. Carlsen om **Eftergivelse af Fattighjælp.**

Udvalget indstillede at bevilge Eftergivelsen, da Fattighjælpens Ydelse var foranlediget af Sygdom.

Indstillingen vedtoges.
